

Het enige wat nu telt

Het Maximiliaanpark is een stadspark met een kinderboerderij, de "Boerderij van het Maximiliaanpark" in de Noordwijk van Brussel. Je kan er gratis binnen, in de boerderij bedoel ik. En je kan er dieren bekijken en aaien. De boerderij is omgeven door hekkens, want anders zouden de dieren het hazenpad kiezen.

Nét ernaast kan je ook gratis binnen, al doe je dat niet direct op het eerste zicht. Er staan géén ijzeren hekken iedereen kan er zo binnen: her en der zie je groepjes mensen die staan en zitten vooral jonge mannen, maar ook vrouwen. Ze zitten of liggen op kartonnen of tapijten, of dutten onder een oude deken. In de straten in de omgeving kan je ze zien wandelen met nauwelijks wat bagage: een rugzak of een handtas, hun gsm vaak binnen handbereik. De hoge appartementsgebouwen en kantoren, de brede en lange boulevards, het Noordstation, de winkelstraten van Brussel, het paleis van Laken zijn vlakbij.

Wat hulpverleners komen aangereden met een bestelwagen met voedselpakketten. Er vormt zich al snel een lange rij van een aantal honderden mensen. Rond acht uur 's avonds vinden een deel van die honderden mensen een slaapplek: in een huis met een douche en een bed met lakens, een stopcontact en een wachtwoord voor de wifi en een tafel en een stoel met warme koffie en een hapje, een zetel bij mensen thuis uit de wijde omgeving van onze hoofdstad, centrum van vele Europese instellingen, de hoofdstad van België, van de Vlaamse Gemeenschap en van de Franse Gemeenschap mee georganiseerd door het Burgerplatform.

Die nacht(en) slapen ze dan éven niet onder een brug, op het beton van het busstation, of in de zoveelste verdieping van een appartementsgebouw in aanbouw, of onder een karton in een hangar of onder de trap in de hoofdstad van ons land, centrum van Europa, hoofdstad van de Vlaamse en Franse gemeenschap.

R., S. en S. - drie jonge vrouwen uit Eritrea - logeerden twee nachten bij ons afgelopen weekend. Ze hadden de voorbije week nauwelijks geslapen of gegeten. Ze waren moe, hondsmoe. In hun ogen lag een mengeling van weemoed, heimwee en kwetsbaarheid.

Ze slapen lang uit en rusten de hele zondag in onze tuin onder de augustuszon: éven zonder politiepatrouilles, mensensmokkelaars, snelwegparkings, het lawaai van de grootstad, het voortdurend gepraat van honderden lotgenoten die elke nacht de uren aftellen tot dezelfde zon hen wakker maakt.

De geleende smartphones én gratis wifi brengt de familie eventjes dichtbij in onze huiskamer: mama van S. in Eritrea die na veertien dagen weer iets hoort van haar oudste dochter, S. die eindelijk haar broer in Soedan aan de lijn krijgt na ettelijke pogingen, K. die echt aangedaan is met het ons wenskaartje voor het Offerfeest dat haar pijnlijk zal doen herinneren hoe vele kilometers ze is verwijderd van thuis.

Morgen, als ze terug zullen gaan naar het park naast de gratis kinderboerderij, zal ik afscheid nemen met de woorden "take care" met in mijn achterhoofd de woorden aanzuigeffect, de zo fout genaamde 'illegalen', oppakken, snelwegparkings, ontradingscampagnes, opsluitingen, opkuisen, die in onze media weer zullen klinken... en ik zal blij zijn met de warme, dankbare handdruk en wederzijdse omarming van S., S. en K.. Dat is het enige dat nu telt.

Hilde Velle, Edegem, 19 augustus 2018